

Arrest

nr. 284 985 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 7 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 september 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 november 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 december 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 december 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 januari 2021 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet). Deze aanvraag wordt op 9 september 2022 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onontvankelijk verklaard. Op dezelfde datum beslist hij tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.01.2021 werd ingediend door:

*[K.,C.]
nationaliteit: Turkije
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert sinds 2006 in België te verblijven. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Op 25.11.2009 diende hij een eerste aanvraag 9bis in (2.8B) er werden brieven gewesten opgemaakt d.d. 09.09.2011. De advocaat van betrokkene laat weten dat betrokkene geen brief heeft ontvangen. Er werden opnieuw brieven opgemaakt d.d. 01.02.2013. Op 26.05.2014 werd deze beslissing ongegrond, hem betekend op 01.07.2014. Op 16.01.2014 werd er een nieuwe aanvraag 9bis ingediend, deze werd onontvankelijk behandeld op 10.07.2014 en aan betrokkene betekend op 26.08.2014. Op 25.09.2014 gaat mijnheer tegen deze laatste beslissing in beroep bij de RVV, dit beroep werd verworpen op 11.02.2015. Op 27.11.2018 werd er een nieuwe aanvraag 9bis ingediend. Op 18.07.2019 werd deze onontvankelijk met het bevel het grondgebied te verlaten, aan betrokkene betekend op 09.09.2019. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dienden alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Verder haalt betrokkene ook aan dat zijn vier meerderjarige kinderen in België verblijven. Drie van de vier kinderen de Belgische nationaliteit hebben en hij dagelijks met zijn kinderen contact zou hebben. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet specificeert waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Echter, kunnen zijn kinderen ervoor kiezen om regelmatig contact te onderhouden met betrokkene via de moderne communicatiemiddelen zoals mail, telefoon of via periodieke reizen naar Turkije. Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van zijn familie- en gezinsleven evenals de ruimere notie van zijn privéleven aangezien hij al meer dan 15 jaar in België zou verblijven. Hij wijst erop dat hij een niet te

negeren band zou hebben met de Belgische maatschappij. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene verwijst naar zijn 4 meerderjarige kinderen en in het bijzonder zijn jongste zoon [B.K.], die een spectrumstoornis – autisme heeft. We stellen echter vast dat betrokkene niet samenwoont met zijn kinderen waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit gezinslid aangetoond. De band tussen meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu beperkt betrokkene zich tot het voorleggen van verwantschapsbewijzen, foto’s verklaringen en de identiteitskaarten van zijn kinderen. Daaruit blijken echter geen bijkomende elementen van afhankelijkheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Turkije uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene meent dat hij voltijds aan het werk zou kunnen gaan. Verder legt hij een werkbeploofte voor van “Starling Trans” voor. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan

zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2006 in België zou verblijven en dus al meer dan 15 jaar in België zou vertoeven, dat hij zijn leven in België uitgebouwd zou hebben, dat hij een uitgesproken meerwaarde zou vormen voor de samenleving, dat hij zich steeds voor onze maatschappij ingezet zou hebben, dat hij door zijn integratie en werkbereidheid, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij zich op uitzonderlijke wijze geïntegreerd zou hebben, dat hij Nederlandse les heeft gevolgd,) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

"De heer

Naam, voornaam: [K.,C.]

[...]

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"[...] Dat de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing opwerpt dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat het feit dat hij reeds sinds 2006 in België verblijft, geïntegreerd is, zijn kinderen in België verblijven, over een werkbelofte beschikt en een sociaal en materieel draagvlak heeft opgebouwd, niet zou verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoekster thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat.

Dat de bestreden beslissing bovendien motiveert dat zijn integratie en zijn lang verblijf behoren tot de gegrondheid van de procedure in een de ontvankelijkheidsfase niet zouden worden behandeld.

Dat verzoeker evenwel verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State immers uitdrukkelijk stelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet correct gemotiveerd is waar gesteld wordt dat deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken en bijgevolg de regularisatieaanvraag van verzoekster onontvankelijk is.

[...]

Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat :

“[...] Overwegende dat de “uitzonderlijke” omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... “gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen”, beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling “Si j’étais un africain de l’Ouest”: geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project ‘Multi-Cité2004’ van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is [. . .]” (vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing dan ook niet, minstens op een gebrekkig wijze gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie welke door verzoeker werden aangehaald, geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist wordt door de Raad van State.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden nu zij strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met artikel 62 Vreemdelingenwet en met de algemene motiveringsplicht.

[...]

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat de bestreden beslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu telkens ieder door verzoeker aangehaald punt, afgewezen wordt

met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen of niet zou aangetoond zijn waarom hierdoor de aanvraag niet kan worden ingediend in het land van herkomst.

Dat “ vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn afdoende zijn” 2.

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoeker verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker zijn volledige bestaan heeft opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met zijn jarenlange verblijf, zijn integratie, zijn in België wonende kinderen en zijn werkwillegheid geen omstandigheden zouden kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maken voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst, zelfs al zou dit slechts tijdelijk zijn.

Dat, gelet op zijn geworteld zijn in de Belgische samenleving en zijn in België wonende kinderen, er aan verzoeker niet kan verweten worden dat hij zijn aanvraag in België heeft ingediend.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout, zodat zij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

[...]

Dat verzoeker in het land van herkomst niets of niemand meer heeft. Verzoeker verblijft immers al meer dan 15 jaar in België. Zijn kinderen wonen allen in België. Zijn jongste kind [B.] heeft autisme en heeft hiervoor de nodige begeleiding nodig. Tevens is het belangrijk voor het kind dat, gezien zijn ASS, het regelmatig contact heeft met zijn vader.

Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift duidelijk gesteld dat, mocht verzoeker opeens meerdere weken tot maanden uit het leven van zijn jongste zoon verdwijnen, dit een enorm negatieve impact zal hebben op het leven van [B.] en de familie van verzoeker.

Dat verweerder met al deze feiten geen rekening heeft gehouden. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht behelst.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).”

2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van mening is dat uit de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker geeft aan dat verweerder heeft nagelaten uiteen te zetten waarom hij de ingeroepen elementen van integratie en het langdurig verblijf in België niet als een buitengewone omstandigheid beschouwt. Hij verliest hierbij echter uit het oog dat verweerder duidelijk heeft gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de goede integratie de gegrondheid van

een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoord zijn waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. In casu blijkt niet dat een verdere motivering zich opdrong om te voldoen aan de formele motiveringsplicht. De in dit verband aangehaalde rechtspraak van de Raad van State doet hier niet anders over oordelen, nu niet blijkt dat het hier gelijkaardige situaties betreft. Hierop wordt in de verdere bespreking van het middel nog nader ingegaan.

In casu kan verder bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn, aangezien alle door verzoeker aangebrachte gegevens in de eerste bestreden beslissing één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze worden behandeld. Verzoeker houdt ook onterecht voor dat de motivering zich voor elk van de ingeroepen gegevens zou beperken tot de motivering dat het geen buitengewone omstandigheid is of dat niet wordt aangetoond waarom dit een buitengewone omstandigheid is. Deze laatste motivering wordt hoogstens gegeven voor die gegevens die, volgens het bestuur, tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en/of op zich niet van aard zijn om een buitengewone omstandigheid te vormen, en waar verzoeker ter zake ook geen verdere duiding gaf over hoe deze hem dan wel verhinderen de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen. In deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat deze motivering kan volstaan. Inzake de werkbelofte van verzoeker en artikel 8 van het EVRM wordt ook een eigen motivering voorzien. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De formele motiveringsplicht houdt ten slotte niet in dat verweerder in zijn beslissing zou moeten duiden welke omstandigheden wel als buitengewone omstandigheden worden aanvaard. Het volstaat dat hij duidt waarom hij de ingeroepen omstandigheden niet als dusdanig aanvaardt. In casu kan worden aangenomen dat dit op een pertinente en draagkrachtige, en dus afdoende, wijze is gebeurd.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft zich niet akkoord te kunnen verklaren met de motivering die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag ligt, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In § 1, eerste lid van dit wetsartikel wordt bepaald als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelt in casu dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met deze beoordeling.

Er werd reeds op gewezen dat verweerder in de eerste bestreden beslissing op duidelijke wijze heeft gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de goede integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Deze ingeroepen gegevens zijn bijgevolg wel degelijk in rekening gebracht bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker herhaalt de elementen van lang verblijf en integratie die hij in zijn aanvraag heeft ingeroepen, maar gaat eraan voorbij dat de voormelde stelling van verweerder wel degelijk steun vindt in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er blijkt niet dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar oudere rechtspraak van de Raad van State, te meer nu hij niet aantoont dat de omstandigheden zoals deze zich voordeden in de door hem aangehaalde zaken gelijkaardig zijn aan deze in de voorliggende zaak. In het door verzoeker uitvoerig geciteerde arrest van 2004 bevestigde de Raad van State trouwens dat een goede integratie geen hindernis is om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. Er werd enkel een uitzondering gemaakt voor activiteiten in België van algemeen belang of engagementen die reeds werden aange-gaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld die dreigen te worden verbroken, waarvan in casu geen sprake is. Verzoeker weerlegt de vaststelling van verweerder in de thans voorliggende beslissing niet dat hij door het louter aanbrengen van de feitelijke gegevens van

een lang verblijf en een integratie niet aantoonde waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat de elementen die betrekking hebben op zijn integratie en de lange duur van het verblijf in België slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verzoeker geeft ook niet aan dat hij in zijn verblijfsaanvraag dan wel concreet zouden hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad merkt ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post geenszins impliceert dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Verzoeker betoogt verder dat hij niets of niemand meer heeft in het land van herkomst. In dit verband stelt de Raad evenwel vast dat verzoeker in zijn aanvraag, wat de buitengewone omstandigheden betreft, als dusdanig niet aangaf dat het voor hem bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging in te dienen omwille van het *“niets of niemand”* meer hebben in dit land. Een beoordeling hieromtrent drong zich dus niet op in de eerste bestreden beslissing. Dit betoog kan geen aanleiding geven tot nietigverklaring van deze beslissing.

Verzoeker stelt verder dat zijn jongste zoon autisme heeft en hiervoor begeleiding nodig heeft. Hij stelt dat het voor zijn jongste zoon dan ook van belang is dat hij regelmatig contact heeft met zijn vader. Hij stelt in zijn verzoekschrift duidelijk te hebben gesteld dat, indien hij opeens meerdere weken tot maanden uit het leven van zijn jongste zoon zou verdwijnen, dit een enorme negatieve impact op het leven van zijn zoon en zijn familie zou hebben. Er moet evenwel worden aangenomen dat verweerder deze elementen, zoals ingeroepen in de aanvraag, in rekening heeft gebracht bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Verweerder benadrukte allereerst dat alle kinderen van verzoeker meerder-jarig zijn en dat de eerste bestreden beslissing enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert tijdens dewelke de kinderen ervoor kunnen kiezen om regelmatig contact te onderhouden met verzoeker via de moderne communicatiemiddelen of periodieke reizen naar Turkije. Verweerder hield verder uitdrukkelijk rekening met verzoekers betoog dat zijn jongste zoon een autismespectrumstoornis zou hebben, maar stelde vast dat verzoeker niet samenwoont met (een van) zijn kinderen en er geen sprake is van een gezinscel. Nog oordeelde hij dat verzoeker – waar hij enkel verwantschapsbewijzen, foto's, verklaringen en identiteitskaarten van zijn kinderen voorlegde – geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn jongste zoon, of zijn andere meerderjarige kinderen, aantoonde. Verzoeker beperkt er zich toe de elementen uit de aanvraag inzake zijn jongste zoon te herhalen, maar hiermee toont hij nog niet aan dat de beoordeling die ter zake door verweerder is gedaan onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Hij betwist niet dat hij in het kader van zijn aanvraag geen concrete bewijsstukken naar voor bracht die een bijzondere band van afhankelijkheid tussen hem en zijn kinderen, in het bijzonder zijn jongste zoon, kunnen aantonen. Hij betwist ook niet dat de contacten met zijn kinderen tijdens de tijdelijke scheiding kunnen worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en periodieke reizen van zijn kinderen naar Turkije. Er is dus geen sprake van dat elk regelmatig contact tussen verzoeker en zijn kinderen zal worden verbroken. Verzoeker toont ook niet concreet aan welke concrete begeleiding hij op zich neemt voor zijn jongste zoon, waardoor een tijdelijke scheiding niet aangewezen is. Hij maakt niet aannemelijk dat verweerder op basis van de door hem gedane vaststellingen onterecht de ingeroepen en vermeende negatieve impact op het leven van zijn zoon niet heeft aanvaard.

Verzoeker volhardt in zijn stelling dat de door hem ingeroepen elementen het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken de verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure vanuit het buitenland. Met deze kritiek stelt hij zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden(hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

[...]

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

[...]

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn kinderen vormen ononderbroken een familie en wonen al jaren allen in België, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker en zijn kinderen een gezinsleven in België hebben.

Zijn jongste kind [B.] heeft autisme. Het is belangrijk voor het kind dat het regelmatig contact heeft met zijn vader, verzoeker.

Verzoeker woont al meer dan 15 jaar in België zodat er sprake is van een privé-leven in België.

Dat bovendien ook de sociale en zakelijke relaties welke verzoeker ontwikkeld heeft in België onder de bescherming van artikel 8 EVRM ressorteren (EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

[...]

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een gerechtvaardigde inmenging in het privé-en/of familieleven.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangen-afweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van

een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker verblijft al meer dan 15 jaar in België bij zijn kinderen. Een regelmatig contact met zijn jongste kind is belangrijk.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn kinderen teweegbrengt.

De bestreden beslissing bevat geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en de motivering van de bestreden beslissing laat nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

[...]

Door de bestreden beslissing wordt niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing afdoende rekening werd gehouden met het privé- en familieleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. A

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een grondige belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoeker naar het land van herkomst zou teweegbrengen, vooral op menselijk vlak."

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert aan dat hij een gezins- of familieleven heeft in België met zijn vier kinderen. Hij stelt dat zij al jaren samen in België wonen en benadrukt dat zijn jongste zoon autisme heeft en het voor hem

belangrijk is dat hij regelmatig contact heeft met zijn vader. Daarnaast betoogt hij dat hij tijdens zijn verblijf van 15 jaar in België een privéleven heeft uitgebouwd.

Verzoeker gaat er met zijn betoog evenwel aan voorbij dat het EHRM in wezen twee criteria hanteert om het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven na te gaan, met name het bestaan van een bloed- of aanverwantschap en de vereiste dat de familiale band voldoende “*hecht*” is. Er moet sprake zijn van effectief beleefde en hechte persoonlijke banden. Specifiek wat de relatie tussen meerderjarige verwanten betreft, volgt uit de rechtspraak van het EHRM dat deze relaties enkel als gezins- of familieleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aange-toond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Het is niet betwist dat alle kinderen van verzoeker meerderjarig zijn, zodat een beschermenswaardig gezins- of familieleven niet langer zonder meer wordt vermoed. Verweerder stelde vast dat verzoeker niet samenwoont met zijn kinderen en er geen sprake is van een gezinscel. Hij hield verder rekening met het door verzoeker aangevoerde dat zijn jongste zoon een autismespectrumstoornis heeft, maar oordeelde dat verzoeker – waar hij enkel verwantschapsbewijzen, foto's, verklaringen en de identiteitskaarten van zijn kinderen voorlegde – geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen hem en zijn jongste zoon, of zijn andere meerderjarige kinderen, aantoonde. Verzoeker weerlegt deze beoordeling niet. Het kwam nochtans aan hem toe om, indien hij zich beriep op een gezins- of familieleven, dit met concrete bewijselementen aannemelijk te maken en zodoende de nodige bewijsstukken van een bijzondere afhankelijkheidsband voor te leggen, te meer nu hij niet betwist dat hij niet samenwoont met zijn kinderen. Verzoeker verduidelijkt ook niet welke specifieke begeleiding hij op zich neemt voor zijn jongste zoon, waardoor een tijdelijke scheiding niet aangewezen is. Hij maakt niet aannemelijk dat verweerder op basis van de door hem gedane vaststellingen onterecht de ingeroepen en vermeende negatieve impact op het leven van zijn zoon niet heeft aanvaard.

In casu toont verzoeker niet aan dat hij in België een gezins- of familieleven heeft dat als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Een belangenafweging hierover is dus niet vereist.

Op lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt verder dat verweerder het bestaan van een privé-leven in België als dusdanig niet heeft betwist. Hij stelde zo ook zelf dat er een afweging dient te worden gemaakt tussen het ingeroepen privéleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De banden tussen verzoeker en zijn meerderjarige kinderen kunnen, zelfs voor zover deze niet langer als gezinsleven worden beschermd, wel als privéleven wordt beschermd.

Inzake verzoekers meerderjarige kinderen die in België verblijven, wees verweerder erop dat de verplichting om de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert en dat verzoeker bij een tijdelijke terugkeer naar Turkije op regelmatige basis contact kan houden met zijn kinderen door middel van de moderne communicatiemiddelen of periodieke reizen van de kinderen naar Turkije. Verzoeker weerlegt deze motivering niet. Hij duidt ook niet waarom dit niet mogelijk zou zijn of niet zou kunnen volstaan. Er is dus ook geen sprake van dat elk regelmatig contact tussen verzoeker en zijn kinderen zal worden verbroken.

Verder motiveert verweerder inzake het ingeroepen privéleven als volgt:

“[...] De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). [...] De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Turkije uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde

vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

De Raad benadrukt dat verzoekers situatie er een is van een vreemdeling die verzoekt om een eerste toelating tot verblijf. De bestreden beslissingen hebben geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, blijkt niet dat in een dergelijk geval een toetsing dient te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel vanuit het buitenland moet worden ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Gelet op de voorziene motivering in de eerste bestreden beslissing moet worden aangenomen dat verweerder wel degelijk een belangenafweging heeft doorgevoerd inzake verzoekers familiale en persoonlijke belangen en het algemene belang.

Verzoeker gaat niet in op de concrete motieven in de eerste bestreden beslissing inzake zijn privéleven in België. Hij weerlegt het motief niet dat niet blijkt dat hij voor de uitoefening van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Turkije niet redelijkerwijze mogelijk is.

In de voorliggende omstandigheden toont verzoeker niet aan dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Ten slotte benadrukt de Raad dat de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.7. Het tweede middel is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij onderbouwt zijn middel als volgt:

[...]

Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, nl. aan verzoeker werd een bevel betekend om het grondgebied binnen een termijn van 30 dagen.

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel dd. 9 september 2022 om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

[...]

Dat verweerder nochtens genoegzaam op de hoogte is van het feit dat verzoeker vier kinderen heeft in België (waarvan jongste extra zorg nodig heeft) en dan ook rekening diende te houden met het gezins- en familieleven van verzoeker en zijn kinderen.

Nergens blijkt uit het bevel dat verweerder ook maar enigszins een afweging heeft gemaakt of hiermee rekening heeft gehouden.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/13 Vw. en van artikel 8 EVRM.”

3.2. Op de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werd reeds ingegaan.

In de tweede bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in deze beslissing gesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker houdt ten onrechte voor dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf een aanvullende motiveringsplicht kan worden afgeleid (RvS 1 januari 2016, nr. 11.716 (c)). In zoverre verzoeker verder van mening is dat een motivering in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten inzake zijn vier meerderjarige kinderen in België zich opdroeg, merkt de Raad op dat verweerder in de eerste bestreden beslissing reeds uitvoerig heeft gemotiveerd waarom volgens hem niet blijkt dat de aanwezigheid van verzoekers kinderen in België hem verhindert om in de actuele omstandigheden terug te keren naar zijn land van herkomst Turkije en om vanuit dit land de nodige verblijfsrechtelijke stappen te zetten. Hierbij werd ook reeds een toetsing doorgevoerd in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kent deze motieven, nu de beide bestreden beslissingen gezamenlijk aan hem ter kennis zijn gebracht. Het doel van de formele motiveringsplicht is hiermee bereikt. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten legt verzoeker ook slechts op om in de actuele omstandigheden het Belgische grondgebied te verlaten, met de mogelijkheid terug te keren van zodra hij zich in het bezit heeft doen stellen van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Zoals verzoeker aangeeft, vormt dit artikel de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn. Uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van de terugkeerrichtlijn blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en tevens in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Uit de op dezelfde dag genomen eerste bestreden beslissing volgt dat verweerder voorafgaand aan en bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten rekening hield met de aanwezigheid van verzoekers meerderjarige kinderen in België. Hij stelde evenwel vast dat geen bijzondere band van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn meerderjarige kinderen blijkt, en zodoende ook geen gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Nog oordeelde hij dat niet blijkt dat deze familiebanden verzoeker verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst om vanuit dit land de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. In de gegeven omstandigheden, en waar verzoeker voor het overige niet aangeeft nog minderjarige kinderen of gezondheidsproblemen te hebben, kan geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan worden verwezen naar de bespreking ter zake voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, nu hierbij reeds werd vastgesteld dat verweerder dit verdragsartikel niet heeft miskend door te oordelen dat niet blijkt dat verzoeker op grond van enig privé- of gezins- of familieleven is verhindert om in de actuele omstandigheden (tijdelijk) terug te keren naar zijn land van herkomst.

3.5. Verzoeker blijft verder volledig in gebreke toe te lichten hoe verweerder door het nemen van de tweede bestreden beslissing het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Dit artikel heeft ook betrekking op inreisverboden, en de tweede bestreden beslissing is geenszins als dusdanig te beschouwen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk, omdat de vereiste toelichting ontbreekt.

3.6. Het middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS